

Sygn. akt II K 345/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lutego 2017 roku

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Dariusz Wiśniewski

Protokolant Joanna Radziszewska

przy udziale **Prokuratora** Jerzego Fiedoruka

Oskarżyciela

posiłkowego J. K. (1)

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 20 lutego 2017 roku

sprawy:

E. K., syna G. i W. z domu D., urodzonego w dniu (...) w K.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 22 kwietnia 2016 roku w rejonie miejscowości K., gm. B., podczas wykonywania prac polowych polegających na zbieraniu na samochód marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) kamieni, kierując tym pojazdem, wiedząc, że w pobliżu pojazdu znajdował się J. K. (1), nie zachował wymaganej w tych okolicznościach ostrożności, nie upewnił się, gdzie dokładnie znajdował się J. K. (1), w szczególności, czy nie znajdował się z tyłu pojazdu, i mogąc przewidzieć możliwość jego potrącenia rozpoczął manewr cofania, w trakcie którego uderzył burtą samochodu stojącego i zwróconego twarzą w kierunku pojazdu J. K. (1) w okolicę jego lewego ramienia oraz barku, w wyniku którego to uderzenia J. K. (1) przewrócił się, dostając się w wąską przestrzeń pomiędzy podwoziem skrzyni ładunkowej i ziemi, i był wleczony oraz rolowany pod podwoziem aż do zatrzymania pojazdu, w wyniku czego J. K. (1) doznał stłuczenia barku i kończyny górnej lewej, zranienia w okolicy lewego kolana i zgniecieniowego urazu klatki piersiowej z mnogimi, obustronnymi złamaniami żeber, stłuczeniem płuc, złamaniem kręgosłupa piersiowego, skutkującego ostrą niewydolnością krążeniowo – oddechową stanowiącą chorobę realnie zagrażającą życiu,

to jest o czyn z art. 156 § 2 k.k.,

I. Na mocy art. 66 § 1 i 2 k.k. oraz art. 67 § 1 k.k. postępowanie karne wobec oskarżonego **warunkowo umarza** na okres próby wynoszący **1 (jeden) rok**.

II. **Zasądza** od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę **60 (sześćdziesiąt) złotych** tytułem opłaty i obciąża go pozostałymi kosztami sądowymi w sprawie.

Sędzia :

II K 345/16

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

E. K. jest rolnikiem zamieszkującym we wsi K. w gminie B..

W dniu 22 kwietnia 2016 roku, od wczesnych godzin rannych, wykonywał w rejonie tej miejscowości prace polowe. Po jakimś czasie, przyjechali do niego, należącym do niego samochodem marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...), J. K. (1) i J. K. (2). Wymienieni zajęli się zbieraniem kamieni oraz ładowaniem ich na skrzynię wspomnianego pojazdu. Po skończeniu tej pracy, za kierownicę auta usiadł E. K., zamierzając nim odjechać. Wykonując manewr cofania, mimo wiedzy, że na polu nadal znajduje się J. K. (1), oraz możliwości przewidzenia potrącenia go, E. K. nie zachował wymaganej w takich okolicznościach, szczególnej ostrożności, i nie upewnił się, gdzie dokładnie przebywa wyżej wymieniony, w wyniku czego uderzył go burtą samochodu w okolice jego lewego ramienia i barku. J. K. (1), uprzednio stojący i zwrócony twarzą w kierunku auta, wskutek potrącenia przewrócił się, dostał się w wąską przestrzeń między podwoziem skrzyni ładunkowej i ziemią, po czym był wleczony i rolowany pod pojazdem. Słyszając dobiegające z tyłu krzyki, E. K. zatrzymał samochód i wysiadł, a widząc wystające spod auta stopy J. K. (1), zadzwonił do syna, prosząc go o pomoc. M. K. (1) przybył na pole ciągnikiem z przednim ładowniczem, przy użyciu którego został uniesiony tył samochodu marki R. (...), co pozwoliło na wyciągnięcie spod niego potrąconego mężczyzny. Na miejsce zdarzenia wezwana została karetka Pogotowia (...), której załoga przetransportowała J. K. (1) do szpitala. Tam stwierdzono u niego obrażenia w postaci: stłuczenia barku i kończyny górnej lewej, zranienia w okolicy lewego kolana i zgnieceniowego urazu klatki piersiowej, z mnogimi, obustronnymi złamaniami żeber, stłuczeniem płuc oraz złamaniem kręgosłupa piersiowego, co skutkowało ostrą niewydolnością krążeniowo – oddechową, będącą chorobą realnie zagrażającą życiu.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił: w oparciu o część wyjaśnień oskarżonego E. K. (**k. 241 – 242**) oraz zeznania świadków: M. K. (1) (**k. 24 – 26**), J. K. (2) (**k. 36 – 37**), J. K. (1) (**k. 800 – 82**), M. K. (2) (**k. 115 – 116**), R. Ł. (**k. 120 – 121**) i K. S. (**k. 231**), jak też przy wykorzystaniu: notatek urzędowych (**k. 1, 178, 234 – 236**), protokołu badania stanu trzeźwości (**k. 2**), protokołów oględzin wraz z materiałami poglądowymi (**k. 3 – 4, 8 – 15, 86 – 90, 93 – 95, 100, 126 – 134**), płyt z nagraniami (**k. 42, 59, 61**), protokołu pobrania krwi i wyniku badania (**k. 55 – 56**), informacji i materiałów uzyskanych od operatorów telefonicznych (**k. 72, 75 – 79, 141 – 147, 176 – 177**), informacji i materiałów uzyskanych z KP (...) w B. (**k. 135 – 140**), opinii biegłych z zakresu badań wypadków drogowych (**k. 148 – 155, 185 – 189**), opinii z zakresu badań mechanoskopijnych (**k. 191 – 195**), sprawozdania sądowo – lekarskiego wraz z opinią (**k. 217 – 226**) i dokumentacji medycznej (**k. 228, 267 – 273**).

E. K. przedstawiono zarzut popełnienia przestępstwa z art. 156 § 2 k.k. Oskarżony nie przyznał się do winy. Oświadczył (**k. 241 – 242**), że nie potrącił J. K. (1), w swoich wyjaśnieniach sugerując, że doznał on ataku padaczki alkoholowej, względnie zaśnął, i ruszył w kierunku kierowanego przez niego samochodu, aby się oprzeć, po czym znalazł się pod samochodem. Podkreślił, że po zdarzeniu interesował się stanem pokrzywdzonego.

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia E. K. stanowią wyłącznie przyjętą przez niego linię obrony.

Depozycje pokrzywdzonego J. K. (1) (**k. 800 – 82**), który nie pamiętał bliżej przebiegu zdarzenia, naocznego świadka zajścia J. K. (2) (**k. 36 – 37**), jak również osób, które pojawiły się na miejscu wypadku później, czyli M. K. (1) (**k. 24 – 26**), M. K. (2) (**k. 115 – 116**), R. Ł. (**k. 120 – 121**) i K. S. (**k. 231**), chociaż jawią się jako konsekwentne, wzajemnie się uzupełniają i z pozytywnym skutkiem poddają się weryfikacji przez pryzmat zasad logiki i wskazań doświadczenia życiowego, zasługując na przymiot wiarygodnych, w połączeniu z wynikami przeprowadzonych oględzin (**k. 3 – 4, 8 – 15, 86 – 90, 93 – 95, 100, 126 – 134**), opiniami biegłych z zakresu badań wypadków drogowych (**k. 148 – 155, 185 – 189**) oraz opinią z zakresu badań mechanoskopijnych (**k. 191 – 195**), pozwoliły na ustalenie jedynie ogólnej sekwencji wydarzeń z dnia 22 kwietnia 2016 roku, której oskarżony w toku postępowania zasadniczo nie kwestionował.

W tej sytuacji, kluczowa okazała się zgromadzona dokumentacja medyczna (**k. 228, 267 – 273**)

i opinia wydana na jej podstawie przez biegłego z zakresu medycyny sądowej (**k. 217 – 226**). Stwierdził on, że w chwili zajścia pokrzywdzony znajdował się w pozycji stojącej w pobliżu tylnego narożnika pojazdu kierowanego przez E. K. oraz był zwrócony twarzą w kierunku tylnej burty tego auta. Następnie, został uderzony ową burtą w okolicę lewego ramienia oraz barku i przewrócony, dostał się w ten sposób w wąską przestrzeń pomiędzy podwoziem skrzyni ładunkowej i ziemią, po czym był wleczony

i rolowany pod podwoziem, aż do zatrzymania pojazdu. Biegły wykluczył zarazem, aby J. K. (1) bezpośrednio przed zdarzeniem znajdował się w pozycji leżącej (np. z powodu zasłabnięcia, zaburzeń przytomności, czy napadu padaczkowego). W ocenie biegłego, pokrzywdzony doznał wówczas obrażeń ciała skutkujących ostrą niewydolnością krążeniową – oddechową, co stanowiło chorobę realnie zagrażającą życiu. Powyższa opinia jest jasna i kompletna, wydana została przez osobę o odpowiedniej wiedzy specjalistycznej i wieloletnim doświadczeniu, zawarte w niej wnioski poprzedzono zaś wnikliwą analizą całokształtu materiału zebranego w aktach sprawy oraz poparto logiczną, zgodną ze wskazaniami doświadczenia życiowego, argumentacją. W konsekwencji, treść tej opinii i wnioski w niej zawarte Sąd w całości podzielił.

Reasumując, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy jednoznacznie wykazał, że E. K. zrealizował swoim zachowaniem wszystkie ustawowe znamiona występku z art. 156 § 2 k.k.

Sąd uznał jednocześnie, iż w realiach niniejszej sprawy właściwą reakcją na niezgodne z prawem postępowanie E. K. będzie rezygnacja ze skazania go i poprzestanie na warunkowym umorzeniu prowadzonego przeciwko niemu postępowania karnego.

Zgodnie z treścią art. 66 § 1 i § 2 k.k., Sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli:

- wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne,
- okoliczności popełnienia czynu nie budzą wątpliwości,
- sprawca nie był karany za przestępstwo umyślne,
- postawa sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, a także dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, a w szczególności nie popełni przestępstwa,
- przestępstwo jest zagrożone karą nie przekraczającą 5 lat pozbawienia wolności.

W ocenie Sądu, wszystkie wymienione wyżej przesłanki warunkowego umorzenia postępowania karnego zostały w tej sprawie spełnione. Przestępstwo z art. 156 § 2 k.k. zagrożone jest karą pozbawienia wolności do lat 3. E. K. nie był dotychczas karany sędownie (**k. 250**). Pomimo tego, że werbalnie nie przyznał się do winy, to okoliczności popełnienia przypisanego mu czynu nie budzą żadnych wątpliwości. Oskarżony działał nieumyślnie, a chociaż skutki jego postępowania były poważne, nie doszło do trwałego (ciężkiego) uszczerbku na zdrowiu pokrzywdzonego. Wina E. K., a także społeczna szkodliwość jego występku, w tych okolicznościach nie jawią się jako znaczne. Oskarżony do tej pory prowadził ustabilizowany tryb życia, bezpośrednio po zdarzeniu ruszył z pomocą przejechanemu mężczyźnie, a później interesował się jego stanem, przeproszał go i wyrażał żal z powodu zaistniałego wypadku. Pozwala to zasadnie przypuszczać, że będzie w przyszłości przestrzegał porządku prawnego, także w przypadku zakończenia niniejszego postępowania jego warunkowym umorzeniem.

Sąd wyznaczył okres próby na jeden rok, uznając, że będzie to wystarczające do sprawdzenia, czy rozpatrywane zdarzenie faktycznie było jedynie incydentem w życiu E. K..

Zgodnie z treścią art. 67 § 3 k.k., umarzając warunkowo postępowanie karne, sąd zobligowany jest do nałożenia na sprawcę obowiązku naprawienia szkody w całości lub w części, a w miarę możliwości także obowiązku zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, bądź też do orzeczenia – zamiast wskazanych obowiązków – nawiązki. Jednak z ugruntowanej linii orzeczniczej, z którą w pełni zgadza się tutejszy Sąd, wynika, że nałożenie na sprawcę

obowiązku naprawienia szkody oraz zadośćuczynienia za wyrządzoną krzywdę zachodzi jedynie wtedy, kiedy w czasie warunkowego umarzania postępowania karnego szkoda

i krzywda, będące następstwem popełnionego przez sprawcę przestępstwa, nadal istnieją. Tymczasem, w dniu 13 stycznia 2017 roku J. K. (1) zawarł ugodę z ubezpieczycielem E. K., której przedmiotem była realizacja zobowiązań ubezpieczyciela wynikających ze skutków zdarzenia z dnia 22 kwietnia 2016 roku, i na mocy której pokrzywdzony otrzymał świadczenie w łącznej wysokości 36.000 złotych, zaspokajającej w całości – jak wynika z jego oświadczenia – jego roszczenia

z tytułu zadośćuczynienia i odszkodowania. Mając na uwadze powyższe, jak i fakt, że J. K. (1) uzależnił wcześniej zgodę na warunkowe umorzenie postępowania karnego od nałożenia na oskarżonego obowiązku naprawienia szkody w wysokości 10.000 złotych, uznać należało, że na datę 20 lutego 2017 roku jego szkoda i krzywda – w rozumieniu przepisów prawa – już nie istniały, a zatem brak było podstaw do orzekania w tym przedmiocie w oparciu o art. 67 § 3 k.k. (także w formie nawiązki, którą orzeka się zamiast obowiązku naprawienia szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, a zatem wtedy, kiedy szkoda lub krzywda nadal istnieją, ale występują np. trudności z ustaleniem ich wysokości).

O kosztach rozstrzygnięto zgodnie z treścią art. 627 k.p.k. i art. 629 k.p.k., a w tym o wysokości opłaty z uwzględnieniem art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. z 1983 roku, Nr 49, poz. 223, z późn. zm.).

Sędzia :